

John Grisham

Sparringpartners

A.W. Bruna Uitgevers

Het was zo'n ruwe, winderige, sombere maandagochtend in februari waarop de naargeestigheid over het land neerdaalde en de seizoensdepressies om zich heen grepen. De rechtbank hield geen zitting. De telefoon ging niet. Kleine criminelen en andere potentiële cliënten waren elders in de weer en hielden zich totaal niet bezig met het inhuren van advocaten. De kans was groter dat de sporadische beller een man of een vrouw was die nog ondersteboven was van de te grote vakantie-uitgaven en nu advies wilde over onbetaalde creditcardrekeningen. Die werden snel doorverwezen naar de burens, of naar de overkant van het plein, of naar wie dan ook.

Jake zat boven achter zijn bureau en schoot niet echt op met de stapel papierwerk die hij al weken, of zelfs maanden, had genegeerd. Nu hij dagenlang geen rechtbank of hoorzittingen op de agenda had staan, had dit een goede tijd moeten zijn om de oude dossiers weg te werken die niks om het lijf hadden en waar hij, zoals iedere advocaat, een jaar geleden om de een of andere reden ja tegen had gezegd en waar hij nu gewoon van af wilde. Het voordeel van een advocatenkantoor in een klein stadje, vooral als dat je geboorteplaats was, was dat iedereen je naam kende, want dat wilde je. Belangrijk was dat mensen goed over je

dachten en je mochten, en dat je een goede reputatie had. Als je burens zich in de nesten hadden gewerkt, wilde jij de man zijn die ze belden. Het nadeel was dat die zaken altijd alledaags en amper winstgevend waren. Maar je kon geen nee zeggen. De roddels waren hevig en meedogenloos en een advocaat die zijn vrienden de rug toekeerde, zou het niet lang volhouden.

Zijn gepieker werd onderbroken toen Alicia, zijn huidige parttimesecretaresse, door de telefoon op zijn bureau klonk. 'Jake, er is hier een echtpaar dat jou wil spreken.'

Een echtpaar. Getrouwd, maar ze wilden ongetrouwd zijn. Weer een goedkope echtscheiding. Hij keek in zijn agenda, al wist hij dat er niks in stond.

'Hebben ze een afspraak?' vroeg hij, maar alleen om Alicia eraan te herinneren dat ze hem niet lastig moest vallen met mensen die zomaar binnenliepen.

'Nee. Maar ze zijn heel aardig en ze zeggen dat het echt dringend is. Ze gaan niet weg en zeggen dat het maar een paar minuten duurt.'

Jake had er een bloedhekel aan om op zijn eigen kantoor te worden gecommandeerd. Op een drukker dag zou hij voet bij stuk hebben gehouden en hen hebben afgewimpeld. 'Zien ze eruit alsof ze geld hebben?' Het antwoord luidde altijd nee.

'Nou, ze lijken behoorlijk welgesteld.'

Welgesteld? In Ford County? Dat was best intrigerend.

Alicia vervolgde: 'Ze komen uit Memphis en zijn op doorreis, maar nogmaals, ze zeggen dat het heel belangrijk is.'

'Enig idee waar het over gaat?'

'Nee.'

Nou ja, het zou geen echtscheiding zijn als ze in Memphis woonden. Hij ging de lijst met mogelijkheden af: oma's tes-

tament, een stuk grond van de familie, misschien een zoon of dochter die op Ole Miss op drugs was betrapt. Aangezien hij zich verveelde en een beetje nieuwsgierig was en een smoes nodig had om onder dat papierwerk uit te komen, vroeg hij: 'Heb je gezegd dat ik midden in een conference-call met tien andere advocaten zit om een schikking te treffen?'

'Nee.'

'Heb je gezegd dat ik straks in de federale rechtbank in Oxford moet zijn en dat ik maar heel even tijd heb?'

'Nee.'

'Heb je gezegd dat ik het razend druk heb met andere afspraken?'

'Nee. Het is nogal duidelijk dat het hier leeg is en dat de telefoon niet gaat.'

'Waar ben je?'

'Ik ben in de keuken, dus ik kan praten.'

'Oké, oké. Zet wat verse koffie en laat ze in de vergaderruimte wachten. Ik kom over tien minuten naar beneden.'

2

Het eerste wat Jake opviel, was hun bruine kleurtje. Ze waren duidelijk naar de zon geweest. Niemand in Clanton was zongebruind in februari. Het tweede wat hem opviel, was het chique korte kapsel van de vrouw, met een vleugje grijs, stijlvol en overduidelijk duur. Hij zag het fraaie sportjasje van de heer. Ze waren allebei goedgekleed en keurig verzorgd, heel wat anders dan de gebruikelijke aanloop.

Hij schudde hun de hand en ze zeiden hun naam. Gene en Kathy Roupp uit Memphis. Eind vijftig, heel aangenaam,

allebei met een zelfverzekerde glimlach die een goed onderhouden gebit liet zien. Jake zag ze zo op een golfbaan in Florida staan, waar ze van het goede leven genoten achter hekken met bewakers.

‘Wat kan ik voor jullie doen?’ vroeg Jake.

Gene lachte hem toe en sprak als eerste. ‘Nou, het spijt me voor je, maar we zijn hier niet als potentiële cliënten.’

Jake deed het nonchalant af met een neplachje en een achteloos schouderophalen, alsof hij zeggen wilde: *Ach, wat maakt het uit? Welke advocaat wil er nou geld voor zijn tijd?* Hij zou ze nog hooguit tien minuten en één kop koffie geven voordat ze op moesten hoepelen.

‘We zijn net terug van een maand Costa Rica, een van onze lievelingsbestemmingen. Ooit in Costa Rica geweest?’

‘Nee. Ik heb gehoord dat het er schitterend is.’ Dat had hij helemaal nooit gehoord, maar wat moest hij anders zeggen? Hij zou nooit toegeven dat hij in al zijn achtendertig jaar welgeteld één keer buiten de Verenigde Staten was geweest. Buitenlandse reizen waren slechts een droom.

‘We vinden het er fantastisch, echt een paradijsje. Mooie stranden, bergen, regenwouden, heerlijk eten. We hebben een paar vrienden die er een huis hebben; onroerend goed is er redelijk goedkoop. De mensen zijn er heel aardig, beschaafd, en ze spreken bijna allemaal Engels.’

Jake verafschuwde het spelletje van de reisweetjes omdat hij nooit ergens geweest was. De plaatselijke artsen waren het ergste, die schepten altijd op over de hipste nieuwe resorts.

Kathy popelde om ook een duit in het zakje te doen en viel in met: ‘Het golfen is er waanzinnig, er zijn zoveel geweldige banen.’

Jake deed niet aan golfen, want hij was geen lid van de Clanton Country Club. Onder de leden bevonden zich veel te veel artsen, strebers en families met oud geld.

Hij lachte en knikte naar haar en wachtte tot een van hen verderging. Uit een tas die hij niet kon zien, viste ze een pond koffie in een glanzend blik en zei: ‘Dit is een klein cadeautje, San Pedro Select, onze favoriete smaak. Geweldig. We slepen er altijd een koffer van mee terug.’

Jake nam het uit beleefdheid aan. In plaats van in constanten was hij betaald in watermeloenen, vers herten-vlees, stookhout, autoreparaties en meer ruilgoederen dan hij zich wilde herinneren. Zijn beste advocatenvriend, Harry Rex Vonner, had een keer een John Deere-gras-maaier aangenomen als honorarium, hoewel die al gauw kapot was gegaan. Een andere advocaat, die zijn beroep inmiddels niet meer uitoefende, had seksuele diensten aangenomen van een echtscheidingscliënte. Toen hij de zaak verloor, diende ze een klacht in wegens ‘ondermaatse prestaties.’

Hoe dan ook, Jake bewonderde het blik en probeerde het Spaans te lezen. Hij zag dat ze hun koffie onaangeroerd hadden gelaten en maakte zich opeens zorgen dat ze misschien kenners waren en dat zijn kantoorbrouwsel niet aan hun maatstaven voldeed.

Gene hervatte zijn verhaal. ‘Goed, twee weken geleden waren we in een van onze favoriete ecolodges, hoog in de bergen, diep in het regenwoud, een kleine accommodatie met slechts dertig kamers en een geweldig uitzicht.’

Hoe vaak zouden ze het woord ‘geweldig’ gebruiken?

‘En we zaten buiten te ontbijten en naar de slingerapen en de parkieten te kijken, toen er een ober bij ons tafeltje bleef staan om nog wat koffie in te schenken. Hij was heel aardig...’

‘De mensen zijn daar zo aardig en ze zijn dol op Amerikanen,’ interrumpeerde Kathy.

Hoe kon het ook anders?

Gene knikte bij die onderbreking en vervolgde: ‘We klets-ten een tijdje met hem en hij zei dat hij Jason heette en dat hij uit Florida kwam, en dat hij nu al twintig jaar daar woonde. We zagen hem weer bij de lunch en praatten nog wat verder. Daarna zagen we hem vaker en we maakten al-tijd een vriendelijk babbeltje met hem. De dag voordat we zouden uitchecken, vroeg hij of we champagne met hem wilden drinken in een kleine boomhutbar. Hij had geen dienst en zei dat hij de drankjes betaalde. De zonsonder-gangen boven de bergen zijn geweldig en het was heel ge-zellig, ineens werd hij serieus.’

Gene zweeg even en keek naar Kathy, die daar gretig op inhaakte met de woorden: ‘Hij zei dat hij ons iets moest vertellen, iets heel vertrouwelijk. Dat hij niet echt Jason heette en ook niet uit Florida kwam. Hij bood zijn excuses aan omdat hij niet eerlijk was geweest. Hij zei dat zijn echte naam Mack Stafford was en dat hij uit Clanton, Mississippi kwam.’

Jake probeerde nonchalant te blijven, maar dat was on-mogelijk. Zijn mond viel open en zijn ogen werden groot.

De Roupps hielden zijn reactie nauwlettend in de gaten. Gene zei: ‘Ik neem aan dat u Mack Stafford kent.’

Jake ademde uit en wist niet precies wat hij moest zeggen. ‘Krijg nou wat.’

‘Hij zei dat jullie oude vrienden waren,’ voegde Gene er-aan toe.

Onthutst zocht Jake naar woorden. ‘Ik ben blij dat hij nog leeft.’

‘Dus u kent hem goed?’

‘O, ja, behoorlijk goed.’

Drie jaar eerder was het stadje opgeschud door het schandelijke nieuws dat Mack Stafford, een bekende advocaat op het plein, was ingestort, zijn faillissement had aangevraagd, van zijn vrouw was gescheiden en zijn gezin midden in de nacht in de steek had gelaten. De roddels raasden nog weken voort en er deden allerlei wilde verhalen de ronde, en toen het stof neer begon te dalen, leken de meeste geruchten nu eens een keertje echt waar te zijn.

Mack was zeventien jaar advocaat geweest en Jake kende hem goed. Hij was een prima pleiter met een redelijke reputatie. Zoals de meesten van hen handelde hij routinezaken af voor de cliënten die binnen kwamen lopen en kon hij amper zijn hoofd boven water houden. Zijn vrouw, Lisa, was conrector op Clanton High School en had een vast salaris. Haar vader was de eigenaar van de enige betonmortelcentrale van de county, waardoor haar familie iets hoger in aanzien stond dan de andere, maar nog steeds een heel eind onder de artsen. Lisa was best aardig, maar een beetje aan de snobistische kant, en om die reden gingen Jake en Carla nooit met hen om.

Nadat Mack met de noorderzon vertrokken was en het duidelijk werd dat hij inderdaad spoorloos verdwenen was, lekte op de een of andere manier uit dat hij de stad had verlaten met geld dat niet echt van hem was. Lisa kreeg alles na de scheiding, hoewel de schulden van het echtpaar bijna overeenkwamen met de waarde van hun bezittingen. Mack dumpte zijn dossiers, zijn cliënten en zijn juridische problemen bij Harry Rex, die Jake influisterde dat hij cash was betaald voor die problemen, en Mack liet wat geld achter voor Lisa en hun twee dochters. Lisa had geen idee waar het vandaan kwam.

Het feit dat hij zo succesvol verdwenen was, wakkerde de speculaties dat hij iets verkeerd had gedaan alleen nog maar aan, en dat hij geld van cliënten achterover had gedrukt leek het meest waarschijnlijke scenario. Iedere advocaat beheerde het geld van zijn cliënten, al was het maar voor een korte periode, en de snelste en meest gebruikelijke route voor royement was hier en daar wat pikken. Er waren heel wat legendarische zaken van advocaten die zwichtten voor de verleiding en hele trustfondsen, curatele-rekeningen en schikkingsfondsen plunderden. Ze probeerden meestal een tijdje onder te duiken, maar werden uiteindelijk allemaal gepakt, geroyeerd en naar de gevangenis gestuurd.

Maar Mack werd nooit gepakt en er werd nooit meer iets van hem vernomen. De maanden verstreken en Jake vroeg Harry Rex regelmatig, altijd bij een biertje, of hij iets van Mack had gehoord. Dat was absoluut niet het geval en onder de plaatselijke advocaten groeide de legende. Mack had de grote ontsnapping voor elkaar gekregen. Hij had een ongelukkig huwelijk en een rampzalige carrière achter zich gelaten en zat nu ergens op een strand rum te drinken. Dat was in elk geval de fantasie van de advocaten die waren achtergebleven.

4

‘We hebben de indruk dat hij hier iets verkeerd heeft gedaan, maar daar heeft hij nooit iets over gezegd. Ik bedoel, je gaat toch denken dat een figuur als hij, die daar in een exotisch oord woont onder een valse naam en zo, een tamelijk kleurrijk verleden heeft. Maar nogmaals, hij heeft er weinig over losgelaten,’ zei Kathy

Gene merkte op: ‘Toen we thuiskwamen hebben we wat graafwerk verricht en wat artikelen in de lokale kranten gevonden, maar dat was allemaal nogal algemeen van aard. Zijn scheiding, zijn faillissement en het feit dat hij verdwenen was.’

‘Meneer Brigance, mogen we u iets vragen? Heeft Mack iets verkeerd gedaan? Is hij op de vlucht?’ vroeg Kathy.

Jake was niet van plan deze onbekenden – twee aardige mensen die hij waarschijnlijk nooit meer zou zien – in vertrouwen te nemen. Eerlijk gezegd wist Jake niet zeker of Mack wel een misdrijf had gepleegd. Hij deed de vraag af met: ‘Ik denk het niet. Het is geen misdaad om te scheiden en de stad te verlaten.’

Dat antwoord was volkomen onbevredigend. Het hing een paar tellen in de lucht en daarna boog Gene zich iets dichters naar hem toe en vroeg: ‘Hebben we iets verkeerd gedaan door met hem te praten?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Hulp en medeplichtigheid, zoiets?’

‘Welnee. Geen sprake van. Ontspan.’

Ze slaakten een diepe zucht.

‘De hamvraag is: waarom zijn jullie hier?’ vroeg Jake.

Ze wisselden veelbetekenende glimlachjes en Kathy stak haar hand in haar tas. Ze haalde er een gewone, onopvallende, onbedrukte manilla envelop uit, A5-formaat, en gaf hem aan Jake, die hem argwanend aannam. De flap was dichtgemaakt met lijm, plakband en nietjes.

Gene zei: ‘Mack vroeg of we bij u langs wilden gaan om gedag te zeggen en u de groeten van hem te doen. En hij vroeg of we dit wilden afgeven. We hebben geen idee wat het is.’

Kathy werd weer nerveus en vroeg: ‘Dit is toch wel oké, hè? We raken nu toch nergens bij betrokken?’

‘Natuurlijk niet. Niemand komt het ooit te weten.’

‘Hij zei dat u te vertrouwen was.’

‘Dat is ook zo.’ Jake wist niet wat hem in vertrouwen werd gevraagd, maar hij wilde hen niet ongerust maken.

Gene gaf hem een stukje papier en zei: ‘Dit is ons telefoonnummer in Memphis. Mack wil dat u ons over een paar dagen belt en gewoon ja of nee zegt. Meer niet. Alleen ja of nee.’

‘Oké.’ Jake pakte het papiertje aan en legde het naast de envelop en het blik koffie. Kathy nam eindelijk een slok uit haar kopje en bleef uitdrukingsloos kijken.

Ze hadden hun missie volbracht en waren klaar om te gaan. Jake verzekerde hun dat alles strikt vertrouwelijk zou blijven en dat hij niemand iets over hun ontmoeting zou vertellen. Hij liep met hen mee door de voordeur naar buiten en bleef op de stoep staan kijken terwijl ze in een glanzende BMW-sedan stapten en wegreden.

Daarna haastte hij zich terug naar de vergaderruimte, deed de deur dicht en maakte de envelop open.

5

De brief was getypt op een gewoon vel wit papier, in drieën gevouwen, en er zat een kleinere envelop in gestoken.

Er stond:

Hallo, Jake. Inmiddels heb je mijn twee nieuwste boezemvrienden ontmoet, Gene en Kathy Roupp uit Memphis. Aardige mensen. Ik kom meteen ter zake. Ik wil met je praten, hier in Costa Rica. Ik wil naar huis, Jake, maar ik weet niet zeker of dat kan. Ik heb je hulp nodig. Ik wil jou en Carla vragen om een korte vakantie te nemen en vol-

gende maand tijdens de voorjaarsvakantie naar me toe te komen. Ik neem aan dat Carla nog steeds lesgeeft en ik neem ook aan dat de schoolvakantie zoals altijd in de tweede week van maart valt. Ik regel zes nachten in de Terra Lodge, een schitterend ecotoerismeresort in de bergen. Jullie vinden het er vast geweldig. Ik sluit hier achttienhonderd dollar in contanten bij, meer dan genoeg voor twee retourtickets vanaf Memphis naar San José, Costa Rica. Ik zorg dat er daar een auto klaarstaat die jullie hierheen brengt. Het is zo'n drie uur rijden en het is een prachtige rit. Verblijf, maaltijden, tours, alles is voor mijn rekening. De droomvakantie van je leven. Als je eenmaal hier bent, kom ik je opzoeken en dan praten we. Privacy is tegenwoordig mijn specialiteit en ik kan je verzekeren dat niemand ooit iets over onze ontmoeting te horen krijgt. Hoe minder er over de vakantie wordt gezegd, hoe beter. Ik weet hoe graag mensen kletsen daar in dat vreselijke stadje.

Doe het alsjeblieft, Jake. Het zal echt de moeite waard zijn, al is het alleen maar vanwege de onvergetelijke reis. Het gaat niet goed met Lisa. Prima als je het er met Harry Rex over wilt hebben, maar zorg alsjeblieft dat die schreeuwlelijk geheimhouding zweert.

Ik zal niks doen om je welzijn in gevaar te brengen.

Denk erover na. Bel Gene over een paar dagen en zeg ja of nee.

Ik heb je nodig, man.

Mack

In de kleine envelop zat een gelikte brochure van de Terra Lodge.

De gevaarlijkste plek in het centrum van Clanton was op maandagochtend zonder twijfel het advocatenkantoor van Harry Rex Vonner. Met een welverdiende reputatie als de meest doortrapte advocaat van de county trok hij cliënten aan met activa die de moeite waard waren om voor te vechten. Maandag was om verschillende redenen ontvlambaar: slecht gedrag op zaterdagavond, of te veel tijd thuis om te bekvechten over het een of ander, of weer eens een explosieve zondagse lunch met de schoonouders. Redenen genoeg om de vlam in de pan te laten slaan, en de getergde, strijdende echtelieden haastten zich om zo snel mogelijk juridisch advies in te winnen. Tegen het middaguur was het kantoor een kruitvat, met non-stop rinkelende telefoons en strijdende partijen, zowel bestaande als gloednieuwe, die met of zonder afspraak langskwamen. De gekwelde secretaresses probeerden de orde te handhaven, terwijl Harry Rex óf stampvoetend tegen iedereen liep te grauwen en te snauwen, óf zich in zijn bunkerachtige kantoor schuilhield, weg van het gekrakeel. Op maandag was het niet ongebruikelijk dat hij uit zijn achterkamer stormde en beval dat iemand, cliënt of anderszins, moest opdonderen.

Ze gehoorzaamden altijd, want hij had de reputatie dat hij onvoorspelbaar was. Ook dat was welverdiend. Een paar jaar eerder was een secretaresse zijn kantoor binnengerend met de mededeling dat ze zojuist een echtgenoot aan de telefoon had gehad die op weg was naar de stad, met een pistool. Harry liep naar zijn kast en koos uit zijn indrukwekkende arsenaal zijn favoriet, een Browning pomphagelgeweer kaliber 12. Toen de echtgenoot zijn pick-uptruck in de buurt van de rechtbank parkeerde en

op het kantoor afliep, ging Harry Rex naar buiten en vuurde vanaf de stoep twee keer in de wolken. De echtgenoot liep terug naar zijn truck en vertrok. De schoten dreunden als houwitsers over het plein. Kantoren en winkels stroomden leeg omdat de mensen aan kwamen rennen om te zien wat er aan de hand was. Iemand belde de politie. Tegen de tijd dat sheriff Ozzie Walls voor het kantoor parkeerde, had zich een menigte verzameld op het grasveld voor de rechtbank, op veilige afstand. Ozzie ging naar binnen en praatte met Harry Rex. Oké, in het openbaar een wapen afvuren was een misdrijf, maar in een cultuur waar het tweede amendement hoog in het vaandel stond en iedereen minstens twee vuurwapens in zijn auto had, werd die wet zelden toegepast. Harry Rex beweerde dat het zelfverdediging was en zwoer dat hij de volgende keer lager zou mikken.

Maandag, toen het donker was, slenterde Jake rond het plein, dook een steegje in om de chaos aan de voorkant te vermijden en ging via de achterdeur het kantoor binnen. Harry Rex zat achter zijn bureau, verformfaaid en slonzig als altijd: zijn das was losgemaakt, hij had etensvlekken op zijn overhemd en zijn haar stond alle kanten op. Hij lachte hem zowaar toe en vroeg: ‘Wat moet jij nou hier?’

‘We moeten samen een biertje drinken.’

Dat was codetaal voor: *we moeten praten, en wel nu, en het is strikt geheim*. Harry Rex deed zijn ogen dicht en slaakte een diepe zucht. ‘Wat is er?’ vroeg hij met lage stem.

‘Mack Stafford.’

Weer een diepe zucht, gevolgd door een ongelovige blik.

‘Ik zie je om acht uur bij het Riviera,’ zei Jake.

Toen Jake thuishkwam kuste, omhelsde en plaagde hij Carla, die kip in de oven deed en de rest van het eten klaar-

maakte. Hij liep naar boven en zag dat Hanna druk bezig was met haar huiswerk. Hij ging naar Lukes kamer en zag dat die zachtjes onder zijn hoogslaper aan het spelen was. Terug in de keuken vroeg hij zijn vrouw om aan de eettafel te gaan zitten en gaf haar de brief. Tijdens het lezen begon ze hoofdschuddend met haar gelakte vingernagel tegen haar tanden te tikken, een oude gewoonte die verschillende dingen kon betekenen.

‘Wat een engerd.’

‘Ik heb Mack altijd gemogen.’

‘Hij heeft zijn vrouw en kinderen in de steek gelaten en is ervandoor gegaan. En had hij geen geld van zijn cliënten gestolen?’

‘Dat gerucht gaat. Hij is drie jaar geleden verdwenen, maar hij heeft zijn vrouw niet echt in de steek gelaten. Ze gingen scheiden. Is ze ziek?’

‘Kom op nou, Jake. Lisa heeft nu al een jaar borstkanker. Dat wist je.’

‘Dat ben ik dan zeker vergeten. Er zijn zoveel mensen met kanker. Ze was nooit je favoriet, als ik het me goed herinner.’

‘Nee, inderdaad.’ Carla keek weer naar de brief. ‘Check jij de aardappelen even.’

Jack liep naar het fornuis en roerde in een pan met aardappelen. Hij vulde een glas met water en ging weer aan tafel zitten.

‘Waarom wil hij jou? Harry Rex was toch zijn advocaat?’

‘Dat was ook zo, en dat is hij denk ik nog steeds. Misschien komt het doordat Harry Rex vlieg angst heeft en Mack wist dat hij de reis niet zou maken. Het kan geen kwaad om erheen te gaan, ik bedoel, het is niet illegaal.’

‘Dat meen je niet.’

‘Waarom niet? Een volledig betaalde week in een luxe-resort in de bergen.’

‘Nee.’

‘Kom op, Carla. We zijn al in geen jaren meer echt op vakantie geweest.’

‘We hebben nog nooit een vakantie gehad, nou ja, ik bedoel met het vliegtuig ergens naartoe en zo.’

‘Precies. Dit is de kans van ons leven.’

‘Nee.’

‘Waarom niet? Die vent heeft hulp nodig. Hij wil naar huis en, weet ik veel, misschien wil hij het goedmaken met zijn gezin. Het kan geen kwaad om ernaartoe te gaan en hem daar te treffen. Mack is een aardige kerel.’

‘Hij heeft twee dochters achtergelaten.’

‘Dat is zo, en dat is vreselijk. Maar misschien wil hij het goedmaken. Laten we die man een kans geven.’

‘Is hij voortvluchtig?’

‘Dat weet ik niet zeker. Ik heb om acht uur een afspraak met Harry Rex, ik heb wat vragen. Het gerucht ging dat Mack een pak geld heeft gejat en de stad uit is gegaan, maar ik kan me niet herinneren dat ik ooit iets heb gehoord over een aanklacht of iets dergelijks. Hij heeft zijn faillissement en zijn scheiding aangevraagd en is ’m gesmeerd. De meeste advocaten in de stad benijdden hem. Ik niet, natuurlijk.’

‘Natuurlijk niet. Ik herinner me alle roddels. De hele stad had het maandenlang nergens anders over.’

Jake schoof de brochure naar haar toe en ze pakte hem op.